

Críticacirc

Marcel Barrera

Nens del món, indigneu-vos!

Grimègies

Guió i direcció: Jaume Mateu
Tortell Poltrona
16 d'abril. Teatre Bartrina de Reus.

El gran Ovidi Montllor cantava fa uns quants anys que això de la mort és molt relatiu, i que de fet anar a l'altre barri és com unes grans vacances. No se sap si inspirat amb la cançó *Les meves vacances* de l'Ovidi, Tortell Poltrona (Jaume Mateu) construeix al seu espectacle de nova creació després de 10 anys dedicat al Circ Cric i a Pallasos sense Fronteres, un monòleg precisament amb la idea que morir-se és una cosa poc transcendent, una mena de vacances sense retorn en què el més important quan et crien és deixar constància a les noves generacions de la necessitat de construir una societat més justa i igualitària.

Grimègies és un treball sòlid i coherent que, ajustant algunes coses, pot convertir-se en el testament del millor pallaso català després de Charlie Rivel. Cal polir algunes coses, com ara el número de la puça, que es converteix en un gag massa retallat respecte de la versió de pista i no encaixa bé al teatre. Però l'essència del Tortell de sempre es manté. Geniüt i innocent com un infant, emprèn un viatge al més enllà sense saber que és el de la fatídica mort. Només el públic ho sap. Aprofita abans per explicar-li a un nen que porta en cotxet en quina

Tortell Poltrona en un instant de l'espectacle estrenat a Reus, fa uns quants dies ■ CARLES FARGAS

situació es troba el planeta, en un espectacle que com tot amb Poltrona toca els extrems i es mou entre l'excel·lència de la Comédie-Française i la provocació de la sala El Almazan. Reflexiona sobre el sentit de la vida amb loquacitat, però també mostra la seva cara més irreverent i menja merda, exhibeix –tot un clàssic– els calçotets del Barça i pro-

voca que el públic es tiri pets.

L'espectacle –el dia de l'estrena es van trobar a faltar nens– porta per diverses emocions, des d'un diàleg amb un nen en què qüestiona el model de societat fins a un doble final de la funció; un d'impactant –millor veure'l en directe– i un emotiu amb el públic taral·lejant l'*Hora dels adéus*. Coherent amb

tota la seva trajectòria antisistema, Poltrona denuncia un món consumista, amb la meitat del planeta morint-se de gana i amb la televisió com la principal arma de control de les masses. Massa sovint es relaciona la mort i el pallaso amb notícies tràgiques. Poltrona, en estat de gràcia, va presentar la part positiva de la mort, que ja ha tractat en diverses ocasions de manera dramàtica en els números de *La bomba* o *La mosca*. Però en aquesta ocasió presenta una mort dolça, amable, quasi amiga, com aquella dolça mort que va anar a buscar Mary Sampere mentre dormia dalt d'un avió.

Grimègies suposarà, segur, un pas endavant en la vida artística de Poltrona. Un espectacle en què fa més por la vida real, plena d'injustícies i totalment insostenible, que la mort mateixa, un viatge que Poltrona fa content i feliç. Els textos són profunds, absurds i plens de facetes; es mostra un Tortell poc radical en les paraules, però amb una conclusió revolucionària quan crida la proclama "indigneu-vos", la mateixa que utilitza Stephane Hessel en el llibre líder de vendes per fer un al·legat a la mobilització de la joventut i que abandonin la indiferència. La funció s'acaba amb Tortell Poltrona encarnat en un titella. I ja ho va dir Pitàgores. Hi ha ànimes que després de la seva encarnació tenen un lloc entre els immortals.

Críticajazz

Pere Pons

Eliane Elías, al Metropol de Tarragona ■ JOSÉ CARLOS LEÓN

Sessió de massatge

Eliane Elías Trio

Festival de Dixie de Tarragona
Teatre Metropol, 15 d'abril

Per divuitè any consecutiu, Tarragona es va convertir en la capital del *dixie*, una ciutat conquerida literalment pel brunzit del metall de les fanfàries que matí, tarda i nit s'escampen per carrers, bars i places en nom del jazz més lúdic. Una autèntica celebració popular que va presentar com a concert estel·lar l'actuació en exclusiva a Europa de la pianista brasilera Eliane Elías. Una relació més comercial que no pas estilística cal establir a l'hora d'associar la presència d'una proposta com la seva en un certamen dedicat a les formes del jazz més tradicional. Però com que tot és música, al capdavant, la seva actuació va esdevenir una sessió de massatge enmig de la marató i del ritme disbauxat que ofereix el festival en el seu atapeït programa.

Acompanyada al contrabaix per l'impecable Marc Johnson i, a la bateria, pel no menys eficient Magnus Öström, Elías va lluir els seus encants de diva de la bossa nova *jazzjada* i va captivar el públic que havia exhaurit les entrades al Teatre Metropol. Ho va fer desplegant una pianística de notable tècnica i esbossant sensualitat. Potser excessivament monòton per aconseguir una intensitat que anés més enllà de l'exercici d'estil, però que gràcies a la bona assistència dels seus acompanyants va obtenir certa consistència i un reconfortant grau de seducció. El repertori va alternar la conducció de peces pròpies amb el tribut al seu admirat Bill Evans i l'evocació de la seva identitat brasilera amb peces de Jobim i Joao Donato i Gilberto Gil. Tot plegat per servir una vetllada plàcida i d'una elegància que va deixar ben satisfeta tota la concurrència.

TERCERA TEMPORADA!! ÚLTIMA OPORTUNITAT!!

tricycle
GARRICK 30+1 ANYS

teatre
POL
IOR
AMA

A partir del
27
d'abril

VENDA D'ENTRADA
ServiCaixa
servicaixa.com

Vine en GRUP!
GRANS DESCOMPTES
Truca al 902 88 80 90

LAVANGUARDIA

3

CATALUNYA
RÀDIO